

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Directorivm Inqvisitorvm F. Nicolai Eymerici Ordinis Prædicatorum

Nicolaus <Eymericus>

Venetiis, 1607

Quaestio 21. De erroribus Sarracenorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13589

COMMENT. XLV

Qui Turci & quales mores eorum.

M. grandu non est, eo quod Eymerioms hos Turcos nocauerit, non Turcas, nam Eustatius Turcos etiam appellat his verbis: Post Seythas, qui mari Cronio vicini, Caspium accedunt, Hani ni sunt, quos Simocatus, historiarum conditor a Persis vocari Turcos, ex istis ad orientem vetantibus spectantes, haec ille. Tradit Calius lib. 12. ca. 6. lib. 10. antiquarum. Turcarum autem sine Turcorum non est nomen notum, ut quidam opinatur cum Pomponius Mela loquitur supra mille annos Turcarum meminere lib. 1. de situ orbis, ca. 21. non precu a sine ibi Turcaque vastas filias occupant, alunturque vendendo.

Num autem Turcas quos Christiani hodie crudeles patimur hostes, descenderint ab illis Turcis quorum Mela praecitato loco meminit, quantumvis inter nomina coueniat, dubitante nonnullis, originem recensent, quos libere breuitatis gratia missa facimus. Si quis autem haec intelligere cupit, eos legat, qui de Turcorum rebus scripserunt, & breuiter sanctum a nonimum parte 2. histor. tit. 16. c. 4. §. 5. hoc est exploratum parum hodie, aut nihil differre Turcas & Sarracenos.

H. olim more patrio, & Arabes inonsi & impexi incedebant, ut ait Calius lib. 9. c. 8. Unde huius gentis mos fuerit gestandi fascias, tradit idem Calius lib. 2. cap. 6. sed de his plura Benedictus Rhamberus in itineraio ad Constantinopolim, et Egnatius de Romanis principibus, & Paulus Iouius. Et de superstitione Turcarum, eorumque sacerdotum, video tractatum de moribus & consuetudinibus Turcarum nuper editum per quemdam Bartholomaeum Peregrinum, & copiose etiam in c. edit. in clement. de iudaeis, & Sarracenis: ubi glossa in verbis ab azala. quae hanc quaestionem & sequentem illustrat.

Denique quanta sit horum barbarorum in Christianis semitia, docet eleganter Simon Begnius oratione quadam habita in Concilio Lateranensi sub Iulio Secundo Pont. Max.

DE ERRORIBUS SARRACENORUM. SUMMARIUM.

- 1 Sarraceni unde sic appellati sint.
2 Sarracenorum errores.
3 Machometes a suis propheta habitus.

Igesima prima quaestio est: Haereses & errores Sarracenorum; qui sunt? Ad hanc respondemus, & Sarraceni a Sarr, & Agareni ab Agar secundum veritatem prius dicti sunt; qui idem sunt in re, sed distincti in nomine, a Machometo errores suos nefandissimos pettraxerunt.

2. Ibi nec vetus totum testamentum, nec nouum recipiunt: Baptismum renunt, circumcisionem admittunt: Beatam Mariam Matrem Christi virginem coeepisse, & absque viro seminare, ac factam & perfectam esse dominam asserunt: Christum esse filium non Deum, sed purum hominem; licet istum & sanctum esse dicunt: ipsum mortuum fuisse, & consequenter resurrexisset, non credunt: Sacramenta ecclesiastica, nisi matrimonium, non admittunt: Articulos fidei nisi mundi creationem, respiciunt. Machometum perfidum fuisse, sanctum Dei prophetam praedicant, & avolunt Perlotionem tantum, pedum, & partium exteriorum corporis, etiam pudendorum, credunt mundari a peccatorum maculis, atque mentis iniquitatis. Et nonnulli eorum minus ratione vigentes, credunt paradisum in alia vita consistere in esu mellis, & potu lactis fluij currentis, atque frequentia concubitu virginum percellant.

COMMENT. XLVI

D. hanc respondemus, quod Sarraceni a Sarr, & Agareni ab Agar, & Agareni proculdubio sunt dicendi ab Agar ancilla Abraham. Ipsi tamen hanc appellationem velut humilem & indecoram respiciunt, & Sarracenos se vocant ab Sara eiusdem Abraham uxore, & horum progenitores per Apostolorum praedicationem fidem catholicam olim susceperunt, quia tamen impie desierunt, ut statim subingam, hodie fere vna voce Turco appellamur, & nobiscum immania & iniusta belligenam.

De his multa tractat ius canonicum tit. de iudic. & Sarracenis, & leges septipartitae Hispaniae tit. 2. §. 1. & 2. nulli sit sequi. Ad huc etiam Iosephus lib. 1. antiquitat. c. 20. & diuus Hieronymus ad Damasum idem super Esaiam 50. 2. super illud: Auferte omnia gloria Cedar. Socrates lib. 4. hist. eccles. 29. Sogomenus li. 6. c. 38. Theodoritus lib. 4. c. 23. Beatus Thomas lib. 1. contra gentiles, ca. 6. Antonius par. 4. xi. 2. c. 6. §. 1. & alij ex antiquioribus. Ex recentioribus vero Conarruuius lib. 4. c. 9. varia resolu. Bernardus Lutzeburgus in catalogo hereticorum lib. 2. verbo Machometus, Albertinus super rubrica de haereticis lib. 6. q. 2. nu. 2. et multis seq. q. 3. & 4. Pratoolus li. 1. c. 17. de sectis hereticorum, Auctor Repertorij inquisitorum in verbo, Sarracenus, Ioanes Roias tract. de heret. par. 2. nu. 10. cu seq. Simacas de inst. catho. xi. 39. de Machometanis. Albertinus tract. de agnos. assertio 9. §. 1. nu. 2. et amplius Eymericus hac eade par. 9. §. 1.

Tametsi vero Eymericus duas quae siones distinetas posuerit de Turcis & Sarracenis, tamen idem nunc quoad errores esse videtur & Sarracenorum, seu Machometanorum nomine accipimus Machometanos Turcas, & reliquos barbaros qui impium illum impostorem Machometem colunt.

A Machometo errores suos nefandissimos pettraxerunt. Fuit Machometes Arabis generis, ut tradant fere omnes praecitari, quod etiam testatur Facinus vetustus ille poeta Florentinus lib. 5. cap. 10. dum ait.

De vil prosapia ponero & soletto, Naque coſini nel Arabico ſeno, Abdimonepoli ſu il ſuo padre detto.

De quo etiam amplius Antonius Beuter Valentinus lib. 1. Chroniconum Hispaniaꝝ c. 29.

Hic Mahometes inter populares ſuos Arabes ſub Heraclio Imperatore, circa annos Domini DCXII. militauit, de cuius exortu & fraudibus Ioannes Zonaras tomo. 3. annalium in Heraclio ita ſcribit: In eodem triūphali ex Perſia reditu, Mahometus Sarracenorum princeps Imperatorem conuenit. Ei principatus non ex nobilitate generis contineratur: Nam cum pauper eſſet, locuple tificiuidam viduæ mercede ſeruerat, quam preſti gijꝝ quibusdam in amorem ſui pellectam, vxorẽ duxerat. Sed quia comitali morbo laborabat, & ex interuallis impetu illius mali proſtratus, mentis alienabatur: dominaꝝ ſuæ, vxoriquẽ & merori & pudori fuit. Caterum homo improbus Monachum ſe nequiores nactus, ob peruerſam religionem Byzantio exactum illius inſinecti, vxorẽ ait Archangelum Gabrielem de celo ad ſe de ſcendentes diuina quãdam arcanaque ſibi reuelare: cuius conſpectum, quia ferre non poſſit, ſe oborta ex metu vertigine humi procurrere. Ea verba teſtimonio doſoſi Monachi confirmabantur, qui mulieri dicebat, omnino Gabrielem ad omnes Prophetas mitti ſolere. Ex eo mulier abolito dedecore, ac potius Prophetæ coniugio glorians, fabulam iſtam inter ceteras mulieres ſpargit. Sic impurus ille apud ſuos populares, Prophetæ nomen conſecutus, & vxoris mortuæ hereditate locupletatus, Iſmaeliticæ gentis princeps, doctor, & legiſlator eſt habitus, cum alios verbis ſeduceret, alios Imperium detrectantes ſtricto gladio ſibi cedere coegiſſet. Iam enim manum non cõtemnendam fecerat. Iſ igitur ex Aethiopia progreſſus Imperatorẽ conuenit, & regionem ad habitandum petitam accepit. Cumque omnes populares ſuos ad hunc modum deceptos ſubegiſſet, Syriam direptionibus vexauit, & multas Ramanorum prouincias euafitauit. Ex eo tẽpore gens Iſmaelitarum Romanorũ terrã incurſare, & prædari nunquã deſiitit. hætenus Zonaras. cui conſentit Sæctus & Antoninus par. 4. ti. 11. c. 6. §. 1. & communiter omnes boni hiſtorici.

Vnde nullo pacto verum eſt quod ſcribit gloſ. in Clement. Cedit. de Jud. & Sara. in verbo: Machometum, dicens ipſum nutritum fuiſſe à quodam Cleario nobili Romano, qui cum tempore Bonifacij Papæ Quarti quedam petita impetrare non potuiſſet, apoſtatauit a fide, & Machometum conueniens, eũ nutritiuit. Rurſus id etiam eſt fabuloſum, quod quidam tradunt, videlicet Machometum fuiſſe quendam Clericum Chriſtianum de Bononia ciuitate Italię oriundum, qui poſtea a fide catholica apoſtatauerit.

Tameſi autem perſidus hic Machometus hæreticus non fuerit, cum Chriſtianam religionem nunquam ſuſceperit, nec fuerit baptizatus, merito tamen aliquibus velut à Lutzeburgio & Prateolo inter hæreticos numeratur: nam omne hæreſim venenam quod diabolus in multos ſparſim hæreticos olim diſſeminauit, in hunc impurum & beſtialem

A Machometum ſimul cõprehenſum videtur euomuiſſe: cum omnium ſere hæreſiarcharũ errores in ſuo Alcorano proponat ſuæ ſectæ hominibus credendos, vt elegãter docet Frater Ricoldus ordinis Predicatorum in libro, quem inſcripſit, Confutatio legis Machometicæ.

Hic ergo Machometes nouam ſectam excogitat, in ea componenda, ut quidam tradunt, decem ſocios habuit ſeptem Arabes, Chriſtianos tres, qui a fide receſſerat, quorum princeps Sergius Monachus Arrianus fuiſſe memoratur, qui librum legum nomine ſuperbiſſimo Alcoranum appellatum, ideſt, lectiõnem inchoauit, & Ioannes Neſtorianus, quibus ſuperuenit Iudæus Thalmudifia. Ac talia quidem fuerunt huius initia.

Machometis errores multi confutarunt, Beatus Thomas opusculo quodam 3. incipien. Beatus Petrus Apoſtolus com. 17. Ricoldus ordinis Predicatorum. Bernardus Perez Valentinus libro quodam cui titulum fecit Antialcoran: Pius Papa ſecundus epiſtola quadam ad Machometum Turcarum principem, Bartholomæus Vngarus. Ioannes Turrecremata tractatu quodam inſcripto, Contra principales errores perſidi Macometi & Turcorum, qui manuſcriptus ſeruatũr Romæ in bibliotheca Vaticana. Armacanus lib. 10. de erroribus Armenorum, Nicolaus Cuſſa, & Ludouicus Viues Valentinus li. 4. de veritate fidei Chriſtiane, & alij, qui & dogmate Sarracenorum referunt, & conſutant: ea ideo recenset Eymericus, quoniã multarũ hæreſum & malorum cauſa fuerunt, de qua late Pratecolus lib. 11. c. 3. de ſectis hæreticorum, & dixi copioſe in libris de penis hæreticorum.

C Iſti nec vetus totum teſtamentum, & c.) In Barcinonenſi impreſſo, & Sabellano, de erat illa diſtinctio, totum, quam ſuppleuimus ex Bononiienſi, & codice Cardinalis de Gambara. videbatur autem neceſſaria: quoniã Sarraceni multa recipiunt ex veteri teſtamento, vt mundi creationem, prophetas, & id genus pleraque alia. Sed de hac re vide diſtinctionem legis Hispanæ ſeptipartitæ, ti. 2. l. 1. par. 7. quam nunc gratia breuitatis non expendo.

QVÆSTIO XXII.

De Iudæorum erroribus.

S V M M A R I V M.

- 1 Iudæi vnde dicti, & quos libros recipiant.
2 Quæ ſit eorum de Chriſto ſententia.
3 Inſtitutam ex lege veteri ſequi conſequi credunt.

E Igeſima ſecũda quæſtio eſt: Errores hæreſes Iudæorum, quæ ſunt?
1 Ad hanc a reſpondemus, quod Iudæi à Iuda filio Iacob, ſic dicti, quoniam que libros Moysi, & libros Regum & Prophetarum de antiquo teſtamento recipiunt: Teſtamentum nouum reſpuunt: Baptiſmũ non ſed circuncifionem admittunt: Sacramenta Eccleſiæ, niſi matrimonium, contemnunt: Articulos fidei, niſi creationis mundi, non credunt.